

แพรวสำนักพิมพ์

จิตกาธาน

จิตนิยายที่จะเผยทุกสิ่ง...

กลลวง ความจริง คนดี และฆาตกร

๙๖ พระสำนักพิมพ์

จิตกาธาน

สรจักร

ເງິນ

ก า ร ะ ่ าน คื อ ร าก ฐ าน ที่ สํ า คั ณ

“...คุณหมอเคยเล่าให้ฟังว่า ปกติคนเราจะรับรู้ผ่านจิตสำนึก เช่น อ่านหนังสือ ฟังคำสนทนา ดูหนังฟังเพลง ซึ่งการรับรู้ระดับนี้ ผู้เรียนจะต้อตั้งใจ ไตร่ตรอง เพื่อถกเถียงว่าควรเชื่อหรือไม่ ขัดแย้งกับความเชื่อเดิมหรือไม่ หากไม่ขัดแย้ง เราจะรับข้อมูลใหม่เข้าไป แต่หากผู้เรียนขาดความตั้งใจ เราก็จะไม่รับข้อมูลใหม่เข้าสู่สมอง...”

- สรรจักร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กริ๊ป

จิตอาสารุ่น

แอมวอส์สำนักพิมพ์

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks แอมวอส์สำนักพิมพ์

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-5149-1

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้ง แอนด์ พับลิชชิ่ง จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ธรินทร์ อุทะกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรตภักดิ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อดิศักดิ์ จิระธร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหารและบรรณาธิการ รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมราลักษณ์ โหมตตาด

ศิลปกรรม ศิริพร เสนายอด • คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร สุนทรีย์ ไกรวิจิตร

ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

หนึ่ง

ยิ่งดำดิ่งลงไปค้นหาต้นเหตุและพัฒนาการของความผิดปกติในจิตมากเท่าใด เราก็จะยิ่งค้นพบความเกี่ยวพันระหว่างโรคกับผลผลิตอื่นๆ อันเกิดจากการทำงานภายในสมองมนุษย์มากเท่านั้น

เราต้องยอมรับความจริงไว้เสมอว่าระหว่างอารยธรรมอันสูงส่งกับความกตัตนที่มนุษย์เผชิญในสิ่งแวดล้อมที่เป็นจริง มนุษย์ไม่เคยพอใจสภาพที่ดำรงอยู่ เขาจึงจำต้องสร้างจินตนาการแบบตนพึงพอใจเก็บไว้ในใจเสมอ เพื่อเป็นการชดเชยสิ่งที่ขาดไป เป็นการตอบสนองความสุขทางใจ

แม้จินตนาการจะเป็นเรื่องเพ้อฝัน แต่สิ่งเพ้อฝันเหล่านี้ก็ยังประกอบด้วยความจริงบางประการที่เป็นองค์ประกอบของบุคลิกภาพของบุคคล และมีแนวโน้มของความเป็นจริงที่ถูกเก็บกดไว้

ผู้ที่ขยันขันแข็งและประสบผลสำเร็จคือผู้ที่รู้จักแปลงจินตนาการเพ้อฝันเหล่านี้ให้กลายเป็นจริงด้วยการทำงาน ส่วนผู้ที่อ่อนแอไม่สามารถเผชิญปัญหาอุปสรรคภายนอก ก็จะยึดติดอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ กลายเป็นคนที่มีความคิดฟุ้งซ่าน เขาจะเชื่อมโยงจินตนาการเข้ากับความเป็นจริง (จนไม่อาจจำแนกจากกันได้) และถอยหลังกลับสู่วัยเด็ก...

- ชิกมุนด์ ฟรอยด์

แสงจันทร์สโนวลสาดผ่านช่องลมไม้ลูกกรงเหนือบานหน้าต่างที่เปิดอ้า
เกิดเป็นเงาสลับมืดสว่างจับบนดินคู่เปลือยที่ห้อยเหนือพื้น สีซีดเซียว
กว่าแสงจันทร์ ผิดหนึ่งเย็นเยือกกว่าสายลมหนาวที่พัดกระหน่ำ ลม
แรงจนบานหน้าต่างสั่นไหวส่งเสียงกุกกัก มันพัดให้ร่างของเด็กหญิง
ไกวแกว่งเล็กน้อยประหนึ่งว่าเจ้าของร่างยังมีชีวิตอยู่

“โอ...ลูกหนอ...

แม่จะปลุกเรื้อนให้อยู่

แม่จะผูกอุให้นอน

จะพัดวี โบกกาย ให้คลายร้อน

นะลูกเอ๋ย...โอ้ โอ้...”

เสียงเพลงกล่อมเห่อบอุ่น – ครั้งหนึ่งเมื่อสิบห้าปีที่แล้ว – เคยเปล่ง
จากปากหญิงชาวบ้านผิวสวายนาม ‘เชิญเพ็ญ’ ผู้ซึ่งมีชายมากหน้า
มาเลียบเคียงขอความรัก

ความรักเป็นเช่นเชื้อโรคร้ายที่แพร่กระจายได้ด้วยลมปากและ
ความใกล้ชิด โดยมีความสวยสดเป็นพาหะ ติดต่อเฉพาะกับมนุษย์
ที่ยังมีกิเลสหรืออีกนัยหนึ่งก็คือหัวใจ

ความรักจรรโลงให้สดใส ทำลายโลกให้โศกศัลย์

สร้างสุข ก่อทุกข์

ดังคำสอนของพระพุทธองค์ที่ว่า “ที่ใดมีรัก ที่นั่นมีทุกข์”

เชิญเพ็ญเป็นเช่นเด็กสาวธรรมดา ผู้ซึ่งยังมิได้สำนึกถึง
ความจริงเช่นที่กล่าว เธอจึงตัดสินใจร่วมหลงโรงกับชายหนุ่มอนาคต
ดีที่คบหากันมาตั้งแต่เรียนประถม

ชาญชัยคือครูหนุ่มที่ยินดีเข้าสู่กับดักชีวิตด้วยความเต็มใจ
เชิญเพ็ญมีส่วนเงาะอันเป็นสมบัติที่พ่อแม่แบ่งให้ ชาญชัยเป็นครู

ปริญญาบรรจุใหม่ อนาคตไกล

จากนั้นไม่นาน ‘เพ็ญภา’ ก็ถือกำเนิดมาเป็นโชทองของชีวิต หรือโชตรวนแล้วแต่ความเห็นของปัจเจกชน

เด็กสาววัยราวสิบห้าปี สีหน้าเหม่อลอย มิได้ให้ความสนใจผู้พิพากษา หนุ่มในชุดครุยที่กำลังก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ อัยการต้องตะแคงแขนเบาๆ เป็นสัญญาณให้ลูกชั้นยืนทำความเคารพ

แม้ขณะนี้เป็นเวลาบ่ายสองโมงตรงพอดี แต่อากาศเย็นของ ฤดูหนาวที่ยังหลงเหลือ บวกกับบรรยากาศในห้องพิจารณาคดีที่เงียบ สงบและดูศักดิ์สิทธิ์ ทำลายความมั่นใจของพยานิ่งให้กลายเป็น ลูกหมาหลงทางได้

บนที่นั่งไม้แถวทางด้านหลังของห้องสี่เหลี่ยมเล็ก มีเพียง เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิคุ้มครองเด็กและสิทธิสตรีเข้าร่วมรับฟังการ พิจารณาคดีเพียงสองคน คนหนึ่งเป็นหญิงสาวนักศึกษามหาวิทยาลัย มีชื่อเสียง ซึ่งเพิ่งจะสมัครเข้าทำงานเป็นเจ้าหน้าที่อาสาสมัครของ มูลนิธิได้เพียงสามเดือนกว่า กับอีกคนเป็นชายหนุ่มร่างสูงท่าทาง เอาจริงเอาจังกับงาน เขามีสมุดและปากกาในมือ เตรียมพร้อมจด เรือนำที่เป็นประโยชน์ต่อรูปคดี

มูลนิธิคุ้มครองเด็กและสิทธิสตรีเป็นองค์กรเอกชนที่ไม่หวัง ผลกำไร ก่อตั้งโดยมีจุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือเด็กและสตรีที่ถูก เอาไรต์เอาเปรียบหรือถูกทารุณกรรมทุกรูปแบบ มูลนิธิประสานความ ร่วมมือกับเครือข่ายเอกชนที่ไม่หวังผลกำไรทั่วโลก เช่น GAATW หรือมูลนิธิความร่วมมือเพื่อดำเนินการค้าหญิง และ VENA แห่ง มหาวิทยาลัยไลเดน เนเธอร์แลนด์ บทบาทที่สำคัญประการหนึ่งของ

มูลนิธิคุ้มครองเด็กและสิทธิสตรีคือการให้ที่พักพิง การให้คำปรึกษา และการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายแก่เด็กและสตรีด้อยโอกาส และนี่คือเหตุผลที่เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิมาร่วมเป็นกำลังใจให้แก่เด็กสาว วัยสิบห้าที่กำลังนั่งตัวสั่นเทาด้วยความกลัวอยู่ขณะนี้

ผู้พิพากษานั่งลง ทุกคนโค้งคำนับ แล้วนั่งตาม เขากวาดตามอง โดยรอบ ก่อนจะเรียกจำศาลไปกระซิบสั่งการ จำศาลขึ้นมาที่หญิงสาว ที่นั่งด้านหลัง เธอทำหน้าเหลือหลาไม่เข้าใจ เขาจึงเดินตรงมาหา

“กรุณายานั่งไขว่ห้างต่อหน้าผู้พิพากษา โปรดให้ความเคารพ ศาลด้วย”

เธอตกใจ รีบลดทาลง “ขอโทษค่ะ ฉันเพิ่งเคยเข้าร่วมรับฟังการ พิพากษาคดีเป็นครั้งแรก เลยไม่ทราบมารยาทในศาล”

ผู้พิพากษามองเธอด้วยสายตาปราณี

พลันที่การพิพากษาคดีเริ่มขึ้น เด็กสาวที่นั่งอยู่ข้างอัยการถึงกับ สะดุ้งสุดตัวเมื่อสายตาปะทะกับใบหน้าของบุคคลที่เธอกล่าวหา ชาย วัยสี่สิบกำลังจ้องเธอเขม็งด้วยสายตาคาดคั้น

“โอ...ไม่...” เธอผุดลุกยืนหนีพลัน แก้อีลัมโครม

เชิญเพ็ญกานีดลูกคนที่สองเป็นผู้หญิงอีกเช่นกัน ชายผู้ช่วยตั้งชื่อลูก ว่า ‘เพ็ญพักตร์’ และ ‘เพ็ญพร’ คือเด็กหญิงคนถัดมา

ผู้เป็นพ่อไม่เคยแสดงความเบื่อหน่ายที่ได้ลูกสาว ตรงข้าม เขา พุดกับเพื่อนครูที่โรงเรียนว่า “อยากมีลูกสาวสักโหล”

เชิญเพ็ญเคยถามขึ้นๆ ว่า “นี่ถ้ามีลูกสาวอีก จะให้ชื่อเพ็ญอะไร ดีล่ะพ่อ”

“อ้อ! มีอีกแน่นอน เพ็ญน่าจะรู้ว่าพี่ขยันทำลูกแค่ไหน” เขา

ยกคิ้วหลิวตาจนเมื่อยขวยอาย

ความรักลูกรักเมียของชาญชัยแสดงออกอย่างเปิดเผยจนเป็นที่
อศรรยใจของคนรอบข้าง นอกจากนั้นยังเป็นที่รู้กันดีว่าชาญชัยขึ้นหิ้ง
ร้ายกาจ การโต้เถียงทะเลาะถึงขั้นลงมือลงไม้เกิดขึ้นได้เพียงเพราะ
เมียยืนคุยกับบุรุษไปรษณีย์ที่มาส่งจดหมายหน้าบ้านพักครู บ่อยครั้ง
ที่เขาเห็นนักเรียนวิ่งออกจากห้องขณะสอนเพื่อดูว่าเมียเดินออกจากบ้าน
หรือไม่

แม้โดยหน้าที่ราชการเขาต้องประชุมอบรมหรือนิเทศงานต่างจังหวัด
บ่อยๆ เนื่องจากเป็นครูจบปริญญาคนเดียวของโรงเรียน แต่ชาญชัย
ก็ไม่เคยเที่ยวเตร่เฮฮาเมื่อใกล้บ้าน ตรงข้าม มีแต่พะวักพะวนอยาก
รีบกลับ เขาเป็นคนคลั่งรักผิดปกติ และมีความคิดเป็นเจ้าของสูงมาก
แบบที่ฝรั่งเรียกอ็อบเซสชัน¹

เป็นเพราะประสบการณ์ชีวิตในวัยเด็กได้หล่อหลอมชาญชัย
ขึ้นมาเช่นนี้ พ่อแม่ทะเลาะกันตั้งแต่ออยู่ในท้อง พ่อขี่เม้าหายาเบไม่เคย
รับผิชอบต่อครอบครัว แม่ติดการพนันแบบห้ามไม่อยู่ แถมยังมี
ข่าวเรื่องกันไวไฟแรง เด็กชายชาญชัยเมื่อสี่ขวบเคยชินกับการ
เช็ดอ้วกให้พ่อ ปั่นต้นฝรั่งเก็บลูกกินเป็นอาหาร หรือเดินโผล่หน้า
ตามหน้าต่างบ้านข้างเคียงเพื่อขอข้าว

ครั้งอยู่ปอสี แม่ถูกทุบหัวตายในวงไฟ เขาไม่รู้สึกละอายใจแม้แต่น้อย
ให้สัญญากับตัวเองว่า เมื่อโตขึ้นเขาจะสร้างอาณาจักรของตัวเอง
ตัวเอง มีลูกเมียที่อยู่ในโอวาทและไม่สาละสอน ลูกของเขา เมีย
ของเขา อาณาจักรของเขา

¹ obsession

มนุษย์ไม่เคยพอใจสภาพความเป็นจริงที่เกิดจากความขัดแย้งระหว่างความปรารถนาอันป่าเถื่อนในจิตใจสำนึก กับมโนธรรมที่ได้รับสั่งสมมันทำให้เกิดความกดดัน และมนุษย์ระบายออกด้วยการสร้างจินตนาการที่ใกล้เคียงความจริง เพื่อชดเชยสิ่งที่ขาดไป

ตั้งแต่เล็กชาญชัยไม่เคยพอใจความจริงอันเจ็บปวดของตัวเอง เขามีความทะยานอยากที่น่ากลัวและป่าเถื่อนเยี่ยงสัตว์ป่า มันถูกกักเก็บไว้ในจิตใจสำนึกด้วยลูกกรงหนาทึบที่หล่อหลอมจากบรรทัดฐานและระเบียบแบบแผนอันดั่งามของสังคม

เว้นแต่ในสภาพแวดล้อมที่เอื้ออำนวย การอาจถูกฉีกกระชากและสัตว์ร้ายอาจได้รับการปลดปล่อย

เด็กสาวถูกนำไปยังคอกพยาน เธอมีอาการตื่นกลัวเห็นชัด เจ้าหน้าที่จากมูลนิธิมองด้วยความเป็นห่วง

“ทุกอย่างกำลังจะสิ้นสุดแล้ว อดทนอีกสักนิดเถอะนะเพ็ญ”

ชาญชัยตัดสินใจสอบชิงทุนเรียนต่อปริญญาโทด้านการศึกษา นอกระบบในกรุงเทพฯ ก่อนที่เชิญเพ็ญจะคลอดลูกสาวคนที่สี่ ‘เพ็ญพิไล’ เขาตั้งใจไปเรียนต่อเพราะมันคือหลักประกันว่าตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์การศึกษาออกโรงเรียนที่เขาอยู่ออยู่จะไม่กลายเป็นของคนอื่น และลูกทั้งสี่จะได้มีอนาคตที่ดีกว่า ลำพังเงินเดือนข้าราชการและรายได้จากสวนเงาะของเมียไม่เพียงพอสำหรับสร้างอาณาจักรอย่างที่เขาฝัน และชายหนุ่มปรารถนามีลูกสาวเพิ่มอีก “อย่างน้อยครึ่งโหล ลูกของเรา เมียของเรา!”

ลูกคนที่ห้าตามมาในห้าปี เป็นลูกชายคนแรก แปลกที่ชาญชัย

แสดงความไม่พอใจเปิดเผย เขาตั้งชื่อให้ว่า ‘ราหุล’

ชีวิตมนุษย์มีฤดูกาล ความสุขย่อมเจือด้วยความเจ็บปวดเสมอ ชาญชัยรับไม่ได้เมื่อฟ้าผ่าลงกลางครอบครัวโดยไม่มีเมฆ เขาตั้งร้องไห้โฮ กอดศพเมีย น้ำตาถูกผู้ชายไหลรินไม่ยอใคร ลูกทั้งห้า ร้องกระจองอแง “เพี้ยนทั้งพี่ไปทำไม”

ตำรวจจับตัวคนขับรถคันที่ชนเชิญเพ็ญมาดำเนินคดีไม่ได้

ชาญชัยติดเหล้าและบุหรี่อย่างหนัก บุคลิกภาพของพ่อลูกห้า แปรปรวนจนคณะกรรมการคัดสรรคนเข้าสู่ตำแหน่งต้องตัดชาญชัยจากรายชื่อผู้แข่งขันเข้าดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการศูนย์ที่เขาเคยวาดหวัง

การตัดสินใจของคณะกรรมการเสมือนมรสุมกระหน่ำซ้ำเรื้อชีวิตจนอับปาง อาณาจักรล่ม

พ่อหม้ายลูกห้าลาออกจากราชการ ขายสวนของเมียหนีจากอดีตอันปวดร้าว หอบลูกเข้ากรุง ชื้อคอนโดขนาดปานกลางด้วยเงินบางส่วน สมัครเข้าทำงานในตำแหน่งผู้จัดการฝ่ายบุคคลของบริษัทมีชื่อ

เวลาคือยาบรรเทาความทุกข์ ชาญชัยเริ่มสร้างอาณาจักรของตัวเองใหม่อีกครั้ง กลายเป็นคนเงียบขรึม เก็บกด ไม่ยุ่งสิ่งกับใคร ใช้ชีวิตสันโดษ และทุ่มเวลาทั้งหมดให้กับลูกสาวทั้งสี่ ปกป้องเหมือนนางอองหวนไข่ รับส่งลูกเองทุกวัน แม้กระทั่งการอาบน้ำแต่งตัวให้ลูก

วันหนึ่งตำรวจได้รับแจ้งว่าลูกชายคนเดียวของชาญชัยปีนระเบียงคอนโดตกลงมาจากชั้นห้า คอหักตายคาพื้น แปลกที่มีร่องรอยฟกช้ำเหมือนถูกทำร้าย และที่แปลกกว่านั้น ตำรวจไม่สนใจ!

จินตนาการของคนส่วนใหญ่มีองค์ประกอบที่เกิดจากบุคลิกภาพของแต่ละคน จะมากหรือน้อยก็ยังคงอิงอยู่บนพื้นฐานของความเป็นจริง ซึ่งถูกเก็บกดไว้

ผู้ที่เข้มแข็ง รู้จักแปลงจินตนาการให้กลายเป็นความสำเร็จในชีวิต ส่วนผู้ที่อ่อนแอ ไม่อาจยอมรับปัญหาอุปสรรคที่เผชิญ เขายังคงยึดติดอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ และบ่อยครั้งจำแนกไม่ได้ว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดลวง

ชายหนุ่มกำลังสร้างอาณาจักรขึ้นอีกครั้งตามจินตนาการ ในห้องสี่เหลี่ยมขนาดสี่สิบสองตารางเมตร ส่วนหนึ่งแบ่งเป็นที่ประกอบอาหาร ขณะที่พ่อลงมือเตรียมอาหารมื้อเย็น ลูกๆ นั่งพับเพียบล้อมวงทำการบ้านรอบตั่งไม้สูงแคศอก

ระเบียบวินัยในบ้านเข้มงวด พ่อเป็นผู้ออกกฎ ลูกมีหน้าที่ปฏิบัติตาม “เพราะมีพ่อ จึงมีแกทั้งสี่” ใครที่ฝ่าฝืนกฎจะถูกลงโทษด้วยวิธีแปลกพิสดาร แต่เด็กๆ ไม่เคยเข้าใจความพิสดารผิดมนุษย์ รู้เพียงว่า “พ่อโกรธจึงทำเราให้เจ็บ”

อัยการกล่าวนำคำพยานต่อศาล เด็กสาวกล่าวตามด้วยเสียงแผ่วเบา สาบานว่าจะพูดแต่ความจริง เธอถามตัวเองตลอดเวลาว่า ทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง หรือเป็นเพียงแค่ฝันร้าย เธออยากให้เป็นอย่างหลัง

คำพยานกระห่อนกระผ่านไประยะหนึ่ง เธอสะดุ้งเมื่อถูกเรียกชื่อ อัยการเริ่มทักทายด้วยคำถามพื้นๆ ก่อนจะค่อยๆ ดึงอดีตอันขมขื่นให้กลับขึ้นสู่ความทรงจำอีกครั้ง แม้จิตสำนึกของเธอพยายามจะลบมันออกไป

“ขอให้พยานช่วยมองจำเลยให้ชัด แล้วตอบว่าจำเลยผู้นี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกับใครกับพยาน”

เสียงนุ่มลึกของอัยการไม่อาจลดทอนความรุนแรงของคำถาม เธอสะท้านเฮือก มือกำขอบโต๊ะแน่น เหงื่อแตกเต็มแผ่นหลัง หลับตาสนิท

“โอ...ไม่...ฉันทำไม่ได้”

ในครอบครัวเดียวที่ขาดแม่ พ่อคือพระเจ้า คำพูดของพ่อคือประกาศิต พ่อกลายเป็นที่พึ่งพิงหนึ่งเดียว วันไหนที่พ่อเจ็บขริบ บ้านทั้งบ้านก็หนาวเยเยือก แต่ในยามปกติพ่อจะร่าเริงกับลูกๆ ซาญชัยมีวิธีเล่นที่ไม่ปกติ เขาจะแต่งตัวให้ลูกด้วยเสื้อผ้าหลากสี ทาหน้าหนาเขียนคิ้วเข้ม ปากแดงสด โดยเฉพาะกับเพ็ญภาณุสาวคนโต

“นี่คือพิธีรำลึกถึงแม่ เป็นเรื่องลับภายในครอบครัวเรา ห้ามออกไปให้คนข้างนอกเห็นหรือเล่าให้ใครฟังเด็ดขาด”

เมื่อปีที่ผ่านมา เพ็ญภาณุอายุสิบสี่ เริ่มแตกวัยสาว ผิวขาวสะอาดเหมือนแม่ ร่าเริงสมกับเด็กยุคใหม่ที่ได้รับการเลี้ยงดูด้วยโภชนาการเข้มงวด พ่อพาเธอไปตัดฟัน “จะได้สวยเหมือนแม่”

การพักผ่อนหย่อนใจในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆ นอกจากดูโทรทัศน์ตามเวลาที่กำหนด พ่อจะนั่งกินเหล้า ดูลูกทำการบ้าน เล่นตุ๊กตา พ่อชอบนอนให้ลูกปีนป่ายทับตัว บางครั้งเขาจับลูกกดกับพื้น ใช้คางสากถูตามเอวจนเด็ก ๆ หัวเราะตัวงอ ครั้นเมื่อเมามาก ๆ เขาจะจับลูกคนโตไปกอดและร้องไห้ พิมพ์ ไร้สติ “เพ็ญ พี่จะคอยเธอ”

“พี่จะคอยเธอ...” เขาจ้องเพ็ญภาณิ่ง แผลงเร้นด้วยจินตนาการลึกลับ

...ผู้ที่อ่อนแอจะยังคงยึดติดอยู่ในโลกแห่งจินตนาการ และบ่อยครั้งจำแนกไม่ได้ว่าสิ่งใดจริง สิ่งใดหลง...

ชายชู้ยเหงา เป่ล่าเป่ลิว แต่เก็บกดความปรารถนาทั้งหมดไว้ เขามักตอกย้ำแรงปรารถนาลงไปถึงสุดใจด้วยการทบทวนชีวิตตนเอง เมื่อยังเล็ก ‘พ่อขี่เมา แม่ล่าสอน’ จนมันฝังติดตรึงในจิตสำนึกว่า หญิงทั้งหลายล้วนล่าสอน ยามเมื่อมีเชิญเชิญ เขาต้องเฝ้าติดตามทุกฝั้วการจะวางว่าเธอจะนอกใจ ดูเอาเถิด เมื่อหาทางมีชายอื่นไม่ได้ เขาก็ตัดช่องน้อยทิ้งเขาไว้กับลูกสาวทั้งสี่ ชัดขวางไม่ยอมให้เขามีลูกสาวสิบสองคนอย่างฝัน ที่แท้เธอคือผู้ทรยศ

เขาจะเฝ้าดูไม่ให้ลูกสาวทั้งสี่ล่าสอน เขาจะไม่ยอมให้ชายใดมีโอกาสแตะต้องตัว “ลูกของข้า”

หญิงสาวผมยาวเคลือบหล่อ หนึ่งในสองตัวแทนจากมูลนิธิ เธอกำลังนั่งเกร็ง สะอึกกายไปข้างหน้า จ้องมองเด็กสาววัยสิบห้าในคอกพยานด้วยสายตาแห่งความหวัง ถ้าเปล่งเสียงได้ในสถานที่อันเคร่งขรึมของห้องพิจารณาคดีแห่งนี้ เธอคงตะโกนท้วงว่า

พูดออกมาเลย เพี้ยนนา สุดหายใจให้เต็มปอด แล้วบอกให้ไต่กันทั่วกันว่าชายสาวคนนี้คือใคร เพื่อตัวเธอเอง เพื่อน้องๆ และเพื่อผู้หญิงอีกมากมายที่ต้องตกอยู่ในสภาพเดียวกับเธอ สังคมต้องการคนกล้า...

สู้!

เธอต้องสู้!

ไม่ว่าพลังจิตหรือกำลังใจจะมีจริงหรือไม่เพียงใด เพี้ยนนาหันมาสบตาเธออย่างช้าๆ ด้วยนัยน์ตาคูทรี้น้ำตา เธอพยักหน้าเล็กน้อย

สูญหายใจ ขยับริมฝีปากที่สั่นระริก เปล่งเสียงเบาหวิวจากลำคอ
แห้งผากจนไม่มีใครจับใจความได้

“...”

พลังแห่งจันทร์เพ็ญทำให้ห้วงสมุทรเรียงระบำ หอยวงช้างสร้างปล้อง
ใหม่ หอยนางรมเปิดปิดฝาเป็นจังหวะ สัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมขนาดเล็ก
เคลื่อนไหวย้าลง และซ่อนตัวเสียจากผู้ล่า ขณะที่มนุษย์และ
สัตว์เพศหญิงมีระดู เพศชายโหยหากามารมณ์

แรงดึงดูดจากดวงจันทร์ทำให้ของเหลวในโลกเคลื่อนที่ เกิดน้ำขึ้น
น้ำลง ของเหลวในร่างกายซึ่งประกอบด้วยน้ำถึงร้อยละแปดสิบ
เคลื่อนไหวย้าผิดปกติ คัดและความรุนแรงเพิ่มขึ้นในคืนจันทร์เพ็ญ

ชาญชัยนอนไม่หลับ เขานั่งกินเหล้าคนเดียวในชอกหลืบของ
ความมืดริมระเบียง สายตาส่องจับจันทร์เต็มดวง สลับกับการหันมา
มองลูกสาวทั้งสี่ที่นอนเรียงเป็นแถวตามความยาวของห้อง ที่นอนตัว
เขาเองอยู่ติดประตู ‘เพื่อปกป้องลูก’ หรือ ‘เพื่อกันมิให้ลูกหนีเที่ยว’

และเมื่อนับจากริมระเบียง ด้านที่ติดประตูคือด้านในสุด มีด
ที่สุดและลึกที่สุด ที่ซึ่งสิ่งซ่อนเร้นเก็บกดในใจไว้ถูกระบายออกเป็น
ระยะ

เพ็ญphanนอนไม่ค่อยหลับ แสงจันทร์ส่องสว่างเข้ามาเกือบ
ครึ่งห้อง พลังแห่งจันทร์เพ็ญทำให้มนุษย์และสัตว์เพศหญิงมีระดู

บ่อยครั้งที่เธอลืมนตาแอบดูพ่อนั่งกินเหล้าอยู่คนเดียว

เกือบหกทุ่ม เธอสะดุ้งตื่นเมื่อพ่อทิ้งตัวลงนอนข้างๆ กลืนเหล้า
เหม็นเหม็น พักหนึ่งเธอได้ยินเสียงบางประการที่ทำให้ตาแข็งค้างด้วย
ความตกใจ วัยสิบสี่ย่างทำให้เธอพอเข้าใจว่ามีอะไรเกิดขึ้นข้างๆ ตัว

เพ็ญภาวนอนตะแคงแข็งที่อจนเหน็บกินขาข้างหนึ่ง

ขอให้พยานช่วยพูดเสียงดังชัดเจนอีกครั้งว่าจำเลยผู้นี้เกี่ยวข้องกับอะไรกับพยาน

เพ็ญภาวนหันมาสบตากับหญิงผมยาวผู้ซึ่งกำลังนั่งส่งกำลังใจอยู่บนเก้าอี้ไม้แถวยาวตอนหลังของห้องพิจารณาคดี ความเอาจริงเอาจังบนใบหน้า สายตาที่เอื้ออาทร คำพูดที่เป็นเหตุเป็นผลที่ว่า “เพ็ญไม่ได้ทำเพื่อตัวเอง แต่เพ็ญต้องทำเพื่อน้องๆ” ทำให้เด็กสาวคิดถึงคำสอน

“หายใจลึกๆ ถ้ารู้สึกกลัวหรือสับสน เพ็ญต้องทำให้ได้”

เพ็ญภาวนสูดลมหายใจเต็มปอด ค่อยๆ ระบายลมออกช้าๆ ตอบคำถามของอัยการด้วยเสียงสั่นเครือ

“เขา...เป็น...” เธอหลับตาลง หยดน้ำใสไหลจากตาแห้งแล้ง ก่อนจะพูดชัดเจนว่า “พ่อของหนูเองค่ะ” เด็กสาวทรุดตัวลงเหมือนลูกโป่งถูกปล่อยลม น้ำตารินซ้ำๆ อาบแก้ม

ขณะที่ชายผู้ตกเป็นจำเลยจ้องมองด้วยสายตาวาวโรจน์

สอง

...**ครอบครัว**มีบทบาทหน้าที่สำคัญสี่ประการ คือ หนึ่งเป็นแหล่งพักพิงที่อบอุ่นแก่สมาชิก สองเป็นที่หลบภัยและความตึงเครียดภายนอก สามเป็นที่ระบายความรู้สึก และสี่ถ่ายทอดประสบการณ์และระเบียบแบบแผนแก่สมาชิก

ไม่ว่าเราจะอยู่ในสภาพใด เรายังคงเป็นบุคคลสำคัญของครอบครัว

ครอบครัวที่ดีจะทำหน้าที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาสมาชิกให้เติบโตขึ้นอย่างสมบูรณ์ทั้งร่างกายและจิตใจ มีความมั่นคง สามารถยืนหยัดต่อต้านความเครียดจากสิ่งแวดล้อม ช่วยส่งเสริมการใช้สติปัญญาและพรสวรรค์ตามแนวทางที่สมาชิกแต่ละคนสนใจ

ครอบครัวจะต้องผ่านการเติบโตอย่างมีขั้นตอน มีวัฒนธรรมจำเพาะ ซึ่งในครอบครัวประชาธิปไตย วัฒนธรรมจำเพาะเป็นผลจากการค้นหาและยอมรับร่วมกันของสมาชิกทุกคน

ในอดีต ครอบครัวไทยมีลักษณะเป็นครอบครัวขยาย โครงสร้างของครอบครัวประกอบด้วยปู่ย่าตายาย ลุงป้าน้าอา ลูกหลานเหลนโหลน ทำให้มีการคานอำนาจและเกื้อหนุนกันในสมาชิกทุกระดับ

แต่ปัจจุบัน ผลจากสังคมอุตสาหกรรมที่มีการเคลื่อนย้าย

กำลังคนจากภาคเกษตร ทำให้สิ่งแวดล้อมในครอบครัวแบบดั้งเดิม ถูกทำลายโดยอารยธรรมแบบใหม่ ครอบครัวเดี่ยวที่โครงสร้าง ประกอบด้วยพ่อแม่ลูกกำลังมีจำนวนมากขึ้น เด็กยุคใหม่ล้มเหลวทางการศึกษา ขาดการละเล่นตามธรรมชาติ

ครอบครัวที่ขาดการคานอำนาจ พ่อหรือแม่ที่ไร้จริยธรรมอาจ กลายเป็นผู้นำหลักคนเดียวของครอบครัว มีบทบาทสูงสุดต่อการ กำหนดวัฒนธรรมจำเพาะในครอบครัว ซึ่งอาจล่อแหลมต่อศีลธรรม เพียงเพื่อสนองตอบความปรารถนาแห่งตน...

หลังอัยการจบคำถาม ชายร่างอ้วนสี่ระยะล้านในชุดครุยดำก็ลุกขึ้นยืน เดินมาหยุดหน้าคอกพยาน สายตาจับอยู่ที่เด็กสาว ข้างในเหมือน เสือร้ายมองลูกแกะ เขาเป็นนายจำเลยที่มากด้วยเล่ห์ ประสพ- การณ์การว่าความกว่ายี่สิบปีบอกเขาว่าคดีนี้อาจจบลงง่าย ๆ โดยที่ พยานโจทก์ร้องให้ไต่สวนหนีออกไป เขาจำได้ว่าเคยว่าความคดีหนึ่ง ศาลลงโทษไม่ได้ เพราะผู้เสียหายถูกชักจูงจนคลุ้มคลั่งวิ่งเตลิดและ ไม่กลับมาให้การอีกเลย

เด็กสาวที่เปราะบางตรงหน้าก็เช่นกัน ท่าทางโง่เขลาไร้มารยา ผอมแห้งเหมือนคนไข้ หวาดผวาทลอดเวลา เขาเชื่อว่าเทคนิค ง่ายๆ แบบเดิมก็เพียงพอที่จะทำให้ลูกความพันตะวางสบาย

ในระบบศาลของไทย จำเลยทำหน้าที่เป็นเพียงผู้แก้ต่าง ขณะที่ โจทก์หรืออัยการแผ่นดินต้องหาหลักฐานมากมายมาพิสูจน์ผู้ผิด จึงเป็นการเปิดช่องให้ผู้กระทำผิดในคดีข่มขืนหลุดม่านกต่อนัก เพราะการข่มขืนยากหาหลักฐานและพยานอื่นในเหตุการณ์ นอกจาก หญิงผู้เสียหายเพียงคนเดียว

สิ่งที่มีตัวตนอยู่จริงคือมนุษย์เพศชาย ผู้หญิงเป็นเพียงดอกไม้ประดับโลก เป็นวัตถุ เป็นอุปกรณ์เพาะพันธุ์ เป็นทาสในเรือนเบี้ย พวกเธอดำรงอยู่ได้ในโลกเพราะมีเพศชายหล่อเลี้ยงจนเงื่อ ปกป้องคุ้มครอง จึงไม่ควรเผยอหน้ามากล่าวโทษผู้ชาย การที่เธอได้รับการข่มขืน น่าจะถือเป็นเกียรติอย่างยิ่ง

ทนายอ้วนไม่คิดว่าตนเองมีหน้าที่ผดุงความยุติธรรมแต่อย่างใด เพราะเชื่อว่าสิ่งที่ตนทำคือการปกป้องศักดิ์ศรีแห่งความเป็นชาย ไม่ใส่ใจว่าลูกความของตนกระทำผิดตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ ควรได้รับการลงโทษตามกฎหมายหรือไม่ สำหรับเขา หน้าที่ของทนายจำเลยมีเพียงประการเดียวคือช่วยลูกความของตนให้พ้นจากข้อกล่าวหาไม่ว่าโดยวิธีใด ความพอใจสูงสุดคือสถิติการชนะคดีความทางเพศครั้งแล้วครั้งเล่า

ชื่อเสียงทนายสมชาย บุรุษชาติวงศ์ จิงขจรขจาย และแน่นอนอุปสงค์มาก อุปทานน้อย ค่าตัวย่อมขยับขึ้นเป็นไปตามกลไกการค้า

จุดอ่อนในตัวพยานโจทก์มีมากมาย ช่างน่าขบขันเหลือเกินแค่เห็นพ่อตัวเองเดินลากโซ่ตรวนเข้ามาก็น้ำตาไหลด้วยความสงสาร สบตาพ่อก็สะดุ้ง เตี้ยละเป็นโจ๊กแน่

ชายอ้วนเดินวนเวียน ทำหน้าขริ้ม ตาจ้องเด็กหญิงในคอกประหนึ่งเครื่องชั่งเดินชมเครื่องลายครามบนหิ้งโชว์

“ชื่อเพี้ยนมานี้ พ่อหรือแม่ตั้งให้” เขาจ้องปลายคำถามนี้เพื่อให้เธอหวนคิดถึงวันที่ครอบครัวอบอุ่น พ่อและแม่อยู่พร้อมหน้า

“แสดงว่าพ่อรักพยานมาก ใช่ไหม”

เขาทิ้งช่วงให้คิด

“พ่อของพยานคือชายผอมท่าทางทุกข์ตรม ถูกลากลากโซ่ตรวน

และกำลังยืนอยู่ตรงโน้น...ใช่หรือไม่

“ขอให้พยานช่วยยืนยันอีกครั้งว่า พยานได้กล่าวหาจำเลยซึ่งเป็นบิดาของตน ว่าเป็นผู้ข่มขืนกระทำชำเรา โดยมีได้ถูกผู้หนึ่งผู้ใดยุยงส่งเสริม” เขาเน้นเสียงหนักเบา ปรายตาไปยังเจ้าหน้าที่มูลนิธิ

“พยานทราบหรือไม่ว่า การกล่าวหาบิดาตนครั้งนี้มีผลทำให้ห้องเล็ก ๆ ที่กำลังอยู่ในวัยเรียนอีกสามคนต้องขาดผู้อุปการะโดยทันที”

“คัดค้าน...” คำคัดค้านแม้ได้ผล แต่คำถามก็แผ่โลจถูกปล่อยเป็นชุด

เด็กสาววัยเพียงสิบห้าอ่อนเดียงสาเกินจะทนแล้ว เธอรู้สึกอึดอัด ลับสน และถูกทำให้กลายเป็นผู้กระทำผิดเสียเอง เธอทำให้ห้องทั้งสามพลัดพรากจากกัน

“ผลการชันสูตรของแพทย์พบน้ำอสุจิในช่องคลอด น้ำอสุจิมาจากไหน

“พยานคิดว่าเป็นน้ำอสุจิของใครได้อีก นอกจากจำเลย

“พยานมีเพศสัมพันธ์กับชายอื่นบ่อยหรือไม่

“ขณะถูกข่มขืน พยานอำขาหรือไม่

“พยานพอใจกับการถูกข่มขืนหรือไม่”

เขามองหน้าเพิกเฉยด้วยสายตาเหยียดหยามและกล่าวโทษ

“ถ้าเช่นนั้นทำไมพยานจึงอำขา และยอมมีเพศสัมพันธ์กับบิดาติดต่อกันเป็นปีโดยไม่ขัดขืน

“เป็นไปได้หรือไม่ว่าพยานพอใจกับการมีเพศสัมพันธ์กับบิดา แต่ต่อมาเกิดหึงหวงเพราะบิดาหันไปสนใจน้องสาว พยานจึงหาเรื่องกลั่นแกล้งจำเลย”

เพิกเฉยท่ามมือแน่น เหงื่อแตกกลางหลัง รู้สึกโลกโคลงเคลง

แต่ละคำถามงใจจะทำให้เธอเกิดความอับอาย เธอกำลังเปลี่ยนสถานะจาก ‘ผู้กล่าวหา’ เป็น ‘ผู้ถูกกล่าวหา’ ด้วยเล่ห์เหลี่ยมของผู้มีกฎหมายในมือ

ทนายจำเลยแอบยิ้ม อีกไม่นาน เขาจะรู้

“จำเลยสอดใส่อวัยวะเพศเข้าไปลึกเพียงใด

“ตอบด้วย!” เสียงดังคล้ายตะคอก

“ทำไมจึงรู้

“แสดงว่าพยานรู้ตัวตลอดเวลา และมีส่วนช่วยจำเลยให้ร่วมเพศโดยสะดวก”

เพ็ญนาร่างแข็งเกร็ง กล้ามเนื้อสั่นระริก มือกำจนเล็บจิกเนื้อ ความกดดันท่วมท้นจนเกินกว่าจะรับไว้ได้

“พยานขอร่วมเพศกับบิดา...”

เธอยกมืออุดหู ร้องกรี๊ด วิ่งออกจากคอกพยานเหมือนคนคลุ้มคลั่ง ขณะที่ทนายจำเลยมองตามด้วยสีหน้าเย้ยหยัน

เจ้าหน้าที่ของมูลนิธิ หนึ่งหญิงหนึ่งชายลุกวิ่งไล่ตามพยานโจทก์ออกจากห้องพิจารณาคดี

“น้องเพ็ญ สงบใจไว้” หญิงผมยาวตะโกนไล่หลัง กล่าวว่าจะวิ่งออกถนนใหญ่ที่มีรถพลุกพล่าน

ดีที่เพ็ญนายังมีสติหลงเหลืออยู่บ้าง เธอวิ่งเข้าไปในห้องน้ำหญิงซึ่งอยู่ด้านข้างของตึก หนุ่มสาวที่วิ่งไล่ตามชะงัก ยืนฟังเสียงร้องไห้ นำเวทนา ฝ่ายชายขมวดคิ้ว พยักหน้าเป็นสัญญาณ

“ทนายเข้าไปดูแลน้องเพ็ญนะ เดี่ยวพี่จะกลับไปเรียนทรีอัยการ คงต้องขออนุญาตเลื่อนการพิจารณาคดีออกไปก่อน”

หญิงสาวชื่อจรรตทนายพยักหน้าลึกลง เธอเพิ่งมาร่วมงานกับ

มูลนิธิได้เพียงสามเดือนกว่า และนี่เป็นครั้งแรกที่ได้เข้าร่วมรับรู้ ขบวนการทางศาลในการพิจารณาคดีเกี่ยวกับความผิดทางเพศ เธอ รู้สึกตื่นตระหนกและอดสูใจกับคำถามของนายจำเลย “ถ้าหญิง ที่ถูกข่มขืนเป็นลูกของมันเอง มันจะถามอย่างนี้ไหม” จรดทราย คิดแค่นั้น

เพ็ญพานั่งขัดตัวงออยู่ที่มุมในสุดใต้อ่างล้างหน้า สองมือ กอดเข้าประหนึ่งพยายามจะปกป้องตนเองให้พ้นจากโลกแห่งความจริงอันป่าเถื่อน เธอก้มหน้านิ่งอยู่ เมื่อจรดทรายเอามือแตะที่แขน ก็พบว่าเด็กหญิงร่างแข็งแรงเหมือนธนูที่เหนียวสุดล้ำ ถ้าดึงแรง กว่านี้อีกนิด คันธนูคงหักกลาง

“ไม่เป็นไรแล้วนะ น้องเพ็ญ ไม่เป็นไรแล้ว เราพอแค่นี้ก่อน”

เธอดึงร่างเด็กหญิงมากอด เพ็ญภาซบหน้าร้องไห้บนปา จรดทรายได้รับการอบรมมานำน้ำตาช่วยระบายความกดดันได้ระดับ หนึ่ง เธอจึงปล่อยให้ร้องโดยไม่ปราม

“เออละ” เธอพูดเสียงกระหึ่มกระเจิงเมื่อเสียงร้องเบาลง สะบัด ผมยาวเคลียไหล่ พยุงเด็กหญิงลุกขึ้น “พอก่อนสำหรับวันนี้” มี หลายคนชะงักหน้าดูจากนอกห้องด้วยสีหน้าเฝ้ารู้อะไร

“เดี๋ยวพี่จะพาไปพบลุงหมอ” เธอหมายถึงจิตแพทย์ในแผนก จิตเวช ที่ซึ่งมูลนิธิมักพาหญิงที่ประสบเคราะห์ไปรับการบำบัดทางใจ

จรดทรายประคองเพื่อนร่วมโลกไปยังรถยนต์ส่วนตัว ขณะนี้เป็น เวลาบ่ายแก่แล้ว หากจะเดินทางไปยังโรงพยาบาลเกรงว่าอาจไม่ได้ พบหมอประจำตัวของเพ็ญภา เธอจึงตัดสินใจขับรถพาไปรอที่ คลินิกจิตแพทย์ประสานซึ่งคุ้นเคยดี เพราะหมอเป็นจิตแพทย์ประจำ

ของพี่ชายเธอด้วย

เมื่อไปถึง นายแพทย์เจ้าของคลินิกยังไม่มา แต่เพ็ญนภาก็ได้รับการดูแลจากพยาบาลประจำคลินิกด้วยดี “กินยาสงบประสาทและพักผ่อนให้สบายก่อน” เธอพาเด็กสาวไปนอนบนเตียงนุ่ม “เดี๋ยวลุงหมอกี่มา”

เมื่อนายแพทย์ประสาน เวชสัมฤทธิ์ศิริ เดินทางมาถึงคลินิก เพ็ญนภาที่สงบใจลงได้มากแล้ว

“ไม่เป็นไรมากหรอก เครียดเพราะถูกคาดหวัง” หมอจ่ายยาสงบประสาทให้ไปกินก่อนนอน และหยิบตลับเทปให้ม้วนหนึ่ง “เทปคลายความเครียด ฟังแล้วจะได้หลับสบาย ไม่ต้องคิดมาก”

“เธอจะคิดสั้นไหมคะ”

“ไม่ถึงขนาดนั้นหรอก หมอกลัรับรอง พรุ่งนี้ก็จะหายเป็นปกติ เธอเครียดเพราะเกิดความขัดแย้งในใจ ด้านหนึ่งเกิดจากความคิดว่าพ่อของเธอคือคนผิด ดังนั้นพ่อจะต้องถูกลงโทษ เธอทำทั้งหมดเพื่อน้องๆ ที่ยังเหลืออยู่ ถ้าปล่อยทิ้งไว้ น้องๆ จะถูกตราบาปเหมือนเธอ

“แต่อีกด้านหนึ่งเธอคิดว่าตัวเองคือคนผิด เพราะเธอไม่แสดงการขัดขืน หนายจำเลยอาศัยจุดอ่อนนี้พยายามกระตุ้นให้เธอสับสนว่าพ่อคือผู้มีพระคุณ เธอเป็นผู้ทำให้ครอบครัวแตกแยก น้องๆ ต้องแยกย้ายกระจัดกระจาย ถ้าไม่ถูกกระตุ้น เธอคงไม่เป็นแบบนี้”

จรดทรายกล่าวขอบคุณ หมอถามถึงพี่ชาย

“ภูผาเป็นอย่างไร”

“สบายดีค่ะ นั่งนิ่งๆ เป็นปกติ” เธอหัวเราะประชดความจริง อันเห็นปาน

“จันทร์หน้าภูผามีนัดกับหมอ อย่าลืมนะ”

“ค่ะ”

ออกจากคลินิก จรดทรายพาเพ็ญนามาส่งยังเรือนแถวสองชั้น
เก่าๆ ที่มูลนิธิได้รับบริจาคจากหญิงชาวมุสลิมให้ใช้เป็นที่พัก
ชั่วคราวของหญิงที่ถูกกระทำทารุณกรรมและขาดโอกาสต่อสู้
นอกจากจะให้ที่พักพร้อมอาหาร มูลนิธิยังให้การเยียวยาทั้งร่างกาย
และจิตใจโดยแพทย์ผู้เชี่ยวชาญ ตลอดจนให้คำแนะนำทางกฎหมาย
หรือแต่งตั้งทนายผู้ดีตามแต่กรณี

อาสาสมัครหญิงอยู่เป็นเพื่อนจนผ่านราตรีคลุมผืนฟ้า

“หนูส่งสารพ่อ แต่พ่อทำผิด ถ้าหนูไม่สู้ นื่อง ๆ คงแย่”
เพ็ญภาเริ่มกลับเป็นตัวของตัวเอง

“คิดถูกแล้วละเพ็ญ” จรดทรายให้กำลังใจ “เธอเป็นพีคนโต
เธอต้องปกป้องน้องแทนแม่ เราทุกคนในมูลนิธิเอาใจช่วยเพ็ญ”

“ถ้าพ่อออกจากคุกเมื่อไรหนูจะเลี้ยงดูเขาเอง หนูไม่โกรธพ่อ
หรอก หนูเพียงอยากหยุดเขาไว้ ถ้าเวรกรรมมีจริง ขอให้สิ้นสุด
เพียงแค่นี้เถอะ”

“มันกำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว ขอเพียงให้เพ็ญอดทนอีกนิดนะ”

“ค่ะพี่ หนูขอโทษด้วยที่วันนี้ทำใจไม่ได้ ทำให้ต้องเสียเวลา”

“ไม่เป็นไรหรอกเพ็ญ ไม่ใช่ความผิดของน้อง” แนนอน มีแต่
ผู้หญิงเท่านั้นที่จะเข้าใจความรู้สึกของลูกผู้หญิงด้วยกัน เธอเชื่อว่า
แม่หญิงกร้านโลกียะก็ไม่อาจตอบคำถามเหล่านั้นได้โดยหาไม่เปลี่ยนสี
เพราะมันเหมือนการกระทำซ้ำเราอีกครั้งหนึ่งด้วยวาจาในศาล คน
จำนวนไม่น้อยยอมขายแม้กระทั่งจิตสำนึก พระเจ้าเงินตราลบ
คุณธรรมออกจากทนายผู้นั้นได้แจ่มเช่นน้ำยาลบคำผิด จรดทราย
อดสูใจกับคำถามที่เต็มไปด้วยเล่ห์กระเท่ห์ โจมตีจุดอ่อนของเด็กหญิง

ที่มีสภาพจิตบอบช้ำ ปกป้องคนเลวด้วยสีหน้าระรึน วิชาการที่
เล่าเรียนถูกใช้เพื่อใคร ความเป็นคนของพวกเขาหายไปไหน

“เราจะขึ้นศาลอีกครั้งเมื่อไรคะ”

“พี่คงต้องตรวจสอบกับอัยการดูอีกที พรุ่งนี้เข้าเจอกันนะ อ้อ...
ต้องตอนบ่าย เพราะพี่มีเรียนเช้า”

ก่อนกลับจรดทรายกำซับให้เพ็ญนภาปฏิบัติตามคำสั่งหมอ
และฝากฝังแม่บ้านให้ช่วยดูแลอีกแรง

คืนนี้เป็นคืนเพ็ญ แสงจันทร์ส่องจ้าผ่านช่องลมและบานมุ้งลวด
ลมหนาวพัดกรุพาร่วงสะท้าน

เพ็ญนภานั่งมองดวงจันทร์ ดวงที่มีพลังลึกลับต่อสิ่งมีชีวิต
ในโลก พลังที่ทำให้เยือกเย็นหรือพลุ่งพล่าน เด็กสาวคิดถึงเหตุการณ์
ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต

หลังจากกินยาสงบประสาทหนึ่งเม็ดก่อนนอน เธอก็หิบทหลับเทป
ที่หมอให้มาเปิดฟัง มันไม่ใช่เทปธรรมะหรือเพลงบรรเลงอย่างที่คิด
แต่แรก แต่กลับเป็นเสียงนกร้องและคลื่นซัดเป็นจังหวะสม่ำเสมอ
ชวนให้จิตใจสงบ สงบจนเธอเริ่มเข้าสู่ภวังค์ เหตุการณ์ในอดีต
พรุ้งพรู

“พ่อ...อย่าทำ” เธอกระซิบเสียงเครือ กลัวน้องตื่น ตกใจจนลุก

“หุบปากเดี๋ยวนี้ ถ้าแกล้งเคาะพ่อ” เสียงแหบเครือ กลืน
เหล้าคลั่ง “แกไม่ส่งสารพ่อหรือ หาเงินงกๆทั้งวัน แม่แกก็ทิ้งไป
แล้ว แกต้องทำให้พ่อมีความสุข แกเป็นสมบัติของพ่อ...เข้าใจไหม”

เมื่อมีครั้งที่หนึ่ง ก็มีครั้งที่สอง เพ็ญนภาเกลียดพ่อ ขยะแขยง
แต่เวลาพ่อหายเมาจะร้องไห้น่าสงสาร มันทำให้เธอสับสน แยกไม่ได้

ระหว่างความถูกผิด ความควรไม่ควร พ่อบอกว่าสิ่งที่เธอทำคือ การสนองคุณ หากเธอนำเรื่องนี้ไปบอกใคร พ่อจะต้องตีดุ เธอ และน้องๆ จะต้องแยกย้ายไปอยู่ตามสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า

เพ็ญภาภกลัวคำขู่ ทั้งเคารพและเกลียด สภาพขัดแย้งในจิต ทำให้เธอกลายเป็นคนเงิบขี้น ไม่พูดจาเล่นหัว ท้อแท้ การเรียน ตกต่ำ กลับบ้านแบบซังกะตาย คิดตลอดเวลาว่าตนผิดจากเพื่อนฝูง มีโรคี

สภาพการณ์เช่นนั้นเกิดนานนับปี จนคืนหนึ่งเมื่อชายผู้ชื่อว่าเป็นพ่อได้โหยงตัวข้ามไปหาน้องสาวคนถัดไป เสียงน้องร้องตกใจ เสียงหอบหายใจเหมือนหมาบ้าทำให้เธอสะดุ้งตื่น เพ็ญภาภร้องกรี๊ดๆ พ่อตอบเปรี้ยงเข้าที่หน้า

“พ่อสัญญากับหนูแล้วนะ!”

เด็กสาวลุกขึ้นวิ่งเตลิดลงจากคอนโดมิเนียมในคืนนั้น ชายชั่ววิ่งไล่ตาม ตะโกน “ถ้าจับได้ มึงตาย” แต่เธอลัดเลาะฝ่าความมืด จนถึงแม่น้ำ เธอนั่งซ่อนกายที่โคนสะพาน หนาวลั่นในชุดนอนจนติสสาม จำได้ว่าเสียงน้ำดังซ่าๆ เช่นเดียวกับเสียงเทปที่กำลังเปิดขณะนั้น

คืนนั้นเธอคิดกระโดดน้ำฆ่าตัวตาย แต่สวัสดิภาพของน้องอีกสามชีวิตดุตรึงสติไว้

คืนนี้ลีน้องๆ ปลอดภัยแล้ว ญาติฝ่ายแม่รับไปอยู่ด้วยทุกคน เธอไม่จำเป็นต้องมีชีวิตอยู่ให้คนประณามอีกต่อไป

เหมือนต้องมนตร์สะกด เพ็ญภาภพึมพำ สายตาเหม่อลอย “หญิงชั่ว...พ่อชั่ว...ลูกชั่ว...คนประณาม...คนประณาม...คนประณาม...”

เธอค่อยๆ ลุกขึ้นยืน หลับตาสนิท ก้าวซ่าๆ ไปที่ปลายเตียง จิกผ้าขนหนูเป็นสามส่วนตามยาวด้วยกำลังแรงเหลือเชื่อ มัดต่อกัน

เป็นเส้น ก้าวขึ้นยืนบนโต๊ะ ผูกเชือกผ้าขนหนูเข้ากับข้อศอก ปลาย
อีกข้างทำเป็นบ่วงกลมห้อยกลางอากาศ

เธอยังคงหลับตาขณะสอดศีรษะเข้าไปในบ่วงที่ทำไว้ พิมพ์เหมือน
ท่องมนตรา

ลมหนาวพัดพริ้ว ลมแรงจนบานหน้าต่างลั่นไหวส่งเสียงกุกกัก

พลังแห่งจันทร์เพ็ญทำให้ห้วงสมุทรเริงระบำ หอยวงช้างสร้าง
ปล้องใหม่ หอยนางรมเปิดปิดฝาเป็นจังหวะ ลัทธิเลี้ยงลูกด้วยนม
ขนาดเล็กเคลื่อนไหวช้าลง

คติและความรุนแรงเพิ่มขึ้นในคืนจันทร์เพ็ญ

แสงจันทร์สีนวลสาดผ่านช่องลมไม้ลูกกรงเหนือบานหน้าต่างที่เปิดอ้า
เกิดเป็นเงาสลับมืดสว่างจับบนดินคู้เปลือยที่ห้อยเหนือพื้น สี
ซีดเชียวกว่าแสงจันทร์ ผิวหนังเย็นเยือกกว่าสายลมหนาวที่พัด
กระหน่ำ ลมแรงจนบานหน้าต่างลั่นไหวส่งเสียงกุกกัก มันพัดให้
ร่างของเด็กสาวไกวแกว่งเล็กน้อยประหนึ่งว่าเจ้าของร่างยังมีชีวิตอยู่

“โอ...ลูกหนอ...

แม่จะปลุกเรื้อนให้อยู่

แม่จะผูกอุให้นอน

จะพัดวี โบกกาย ให้คลายร้อน

นะลูกเอ๋ย...โอ้...โอ้...”

สาม

...สัญญาตญาณแห่งความตายอาจพัฒนาจากความก้าวร้าว และความก้าวร้าวเป็นแรงขับอีกชนิดหนึ่งที่เสมอเท่าแรงขับทางเพศ

เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ที่มนุษย์จะมีสัญญาตญาณแห่งการทำลายล้าง เพราะมนุษย์มีแนวโน้มแห่งการทำลายล้างฝังอยู่ในองค์ประกอบทางชีวภาพ จึงทำให้มนุษย์กำจัดพลังการทำลายล้างออกไปจากตัวไม่ได้ เรามีทางเลือกเพียงสองประการ คือ หนึ่งทำลายตัวเอง หรือ สองทำลายองค์ประกอบแวดล้อมภายนอก

ในขณะที่มีชีวิตอยู่ มนุษย์จะพยายามแปลงสัญญาตญาณแห่งความตายให้กลายเป็นแรงขับหลายรูปแบบ โดยมีเป้าประสงค์เพื่อความอยู่รอด แม้กระนั้นในวาระสุดท้าย สัญญาตญาณแห่งความตายก็จะกลับมามีชัย หรือกล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ความตายคือเป้าหมายสุดท้ายสุดของทุกชีวิต

- ชิกมุนด์ ฟรอยด์

การนอนมีลักษณะเป็นวงจรห้าขั้นตอน คือ ง่วงนอน เคลิ้มหลับ หลับ หลับลึก และหลับฝัน

ขณะฝันจะสังเกตเห็นลูกตากลอกไปมาอย่างรวดเร็วภายใต้

เปลือกตา ในคืนหนึ่งๆ คนปกติจะเกิดวงจรการหลับซ้ำๆ ทำถึงหกครั้ง หากขั้นตอนหลับลึกถูกรบกวนบ่อยๆ อาจทำให้รู้สึกอยากฆ่าตัวตาย และมีการหลับชดเชยอย่างมาก และหากช่วงหลับฝันถูกรบกวนจะทำให้เกิดอาการวิตกกังวล กิณจุ สมาธิลดลง และความรู้สึกทางเพศเพิ่มขึ้น

ลูกตาของจรวดทรายกลอกไปมารวดเร็ว เธอกำลังฝัน ในฝันมีแต่ความมืดทุกหนแห่ง สลับกับภาพพลุระเบิดเป็นครั้งๆ แทรกด้วยเสียงหวีดหวิวของลมพายุ ผู้หญิงกรีดร้อง

อย่าบังคับหนูเลย...อย่า...หนูยังไม่อยากตาย...ไม่อยากตาย

มีแสงสลัวเป็นจุดเล็กๆ ที่ขอบฟ้า และกลางวงแสงนั้น ร่างเพี้ยนๆ - เด็กสาวผู้น่าสงสาร - ในชุดนอนสีขาวยากำลังลอยเลื่อนมาหาเธออย่างช้าๆ เมื่อเข้ามาใกล้ มองเห็นร่างเล็กแขนห้อยลงมาจากข้อ ลำคอเป็นสีม่วงเพราะเชือกรัด ใบหน้าซีดเซียว

และเมื่อถึงตรงหน้าจึงเห็นชัดว่านั่นตาเด็กสาวเหลือกถลนเหมือนถูกบีบจนแทบทะลักจากเบ้าตา ปากที่มีลิ้นสีม่วงจุกอยู่พลันอ้าออกช้าๆ

บัดนั้นเอง ภูตตัวเป็นมันก็พุ่งพรวดออกจากโพรงปาก ลิ้นสองแฉกตัวโตเกือบถึงหน้า พร้อมเสียงกรีดร้องแหลมเล็ก แสดงการตื่นรนของจิตสำนึกที่ต่อสู้เพื่อการอยู่รอดจวบจนวาระสุดท้ายของชีวิต

จรวดทรายหวีดร้องสุดเสียง ผวาลุกขึ้นนั่ง เหงื่อแตกเต็มแผ่นหลัง แม้อุณหภูมิในห้องจะอยู่ที่ยี่สิบสามองศาเซลเซียสโดยไม่ต้องเปิดแอร์ เสียงนาฬิกาก็กุกก้างผนังร้องบอกเวลาตีสามพอดี ลมหนาวพัดไม่ใหญ่ไหนหวนหวนในความมืด

“คงเป็นเพราะกังวล” เธอบอกตัวเอง

เมื่อคืนนี้หลังจากออกจากส่งเพ็ญณาที่บ้านหลบภัยของมูลนิธิ เธอ
แวะที่ทำการเพื่อทำรายงานเหตุการณ์ทั้งหมด แล้วจึงกลับถึงบ้าน
ตอนสี่ทุ่ม หญิงสาวชะโงกหน้าต่างในห้องนอนพี่ชาย เห็นภูผานั่งดูทีวี
“กินข้าวหรือยังพี่” เธอถามแบบไม่ต้องการคำตอบเพราะรู้ว่า
พี่ชายไม่มีปฏิกิริยาตอบสนอง

ห้าทุ่มครึ่ง จรดทรายพับหลังคาเครื่องคอมพิวเตอร์ เธอจำใจ
ลุกขึ้นปลดผ้า เปิดเครื่องทำน้ำอุ่นลวกๆ แล้วกระโดดขึ้นเตียง หลับ
หุรหุราย จิตสำนึกยังกังวลถึงเพ็ญณา

เด็กสาวที่นำเสนอ หวังว่าเธอคงหลับสบายดีด้วยฤทธิ์ยานอนหลับ
ที่หมอให้

เหตุการณ์ร้ายที่ผ่านมา จรดทรายถือว่าตนมีส่วนร่วมรับผิดชอบ
อย่างไม่คิดบ้ายเบี่ยง

“เพราะมีวันนี้ จึงมีวันนี้”

เมื่อสามเดือนก่อน เวลาสี่ เด็กสาวคนหนึ่งโทรศัพท์เข้า
หมายเลขสายด่วนของมูลนิธิเพื่อขอความช่วยเหลือด้วยน้ำเสียง
ปนสะอื้น เธอโทรศัพท์จากตู้สาธารณะเชิงสะพาน คืนนั้นจรดทราย
อยู่เวรรับสายพอดี เรื่องเล่าที่หลุดจากปากบอกให้หญิงสาวรู้ว่าความ
ทุกข์ระทมที่เด็กสาววัยไม่ถึงสิบห้าแบกรับไว้หนักเกินกว่าถ้อยคำที่ว่า
‘ผู้หญิงแบกโลกไว้ครึ่งหนึ่ง’ เธอเป็นผู้ไปปรับตัวเด็กสาวมาพำนักใน
บ้านหลบภัย นำเธอไปพบแพทย์และจิตแพทย์ เป็นผู้ผลักดัน (หรือ
ทนายใช้คำผู้ยุยงส่งเสริม) ให้ดำเนินคดีกับพ่อจอมชั่วโดยเด็ดขาด
ครั้งแรกเพ็ญณาลังเล เธอปรารถนาเพียงที่หลบภัย แต่เมื่อได้รับฟัง
ข้อดีข้อเสียที่จรดทรายเพียรชี้แจง เธอจึงตัดสินใจแจ้งความดำเนินคดี

ด้วยความอาดูรเหลือจะกล่าว ไม่แน่ว่าความเจ็บปวดในจิตใจจากการโดนพ่อบังเกิดเกล้าข่มขืน กับความเจ็บร้าวที่ต้องแค้นความดำนินคดีบิดานั้น อย่างไหนหนักหนากว่ากัน

จรดทรายเชื่อว่าสิ่งที่ตนคิดและแนะนำให้กระทำให้ทั้งหมดถูกต้องแล้ว เป็นทางเดียวที่จะปกป้องน้องสาวที่ยังบริสุทธิ์อีกสามคน พร้อมกระชากชายชั่วจิตวิปริตเข้าคุก จรดทรายไม่สะทกสะท้านเมื่อถูกญาติของชายชั่วรุมซ้ำหน้าคำว่า “ตัวกาลิ ยุ้งให้ครอบครัวคนอื่นแตกแยก เป็นเพราะครอบครัวของมันเองก็แตกแยก”

ภาพฝันเมื่อครู่ทำให้เธอตาสว่าง ความกังวลกลับมาครอบงำจิตใจ ไม่หรรษา...เพิกเฉยไม่ทำอะไรไปอย่างนั้น เพราะเธอมีความมุ่งมั่น และตระหนักถึงความสำคัญของการมีชีวิตอยู่

จันทร์เพ็ญคลายแสงลงมากแล้ว หญิงสาวเอื้อมมือเปิดไฟหัวเตียง อยากรู้ไปบ้านหลบภัย สอบถามเพื่อความสบายใจ

ขณะนั้นเอง ในราตรีที่เงียบสงบ พลันมีเสียงดังแกรก...แกรก...แทรกขึ้น คล้ายมือที่มีเล็บยาวขูดนอกประตูห้องนอน

“ใครนะ” เธอถามเบาๆ อย่างไม่แน่ใจ บางทีอาจหลุดไปเอง เพราะขณะนี้เป็นเวลาตีสาม คนนอนหมดแล้ว

แต่มันกลับดังขึ้นอีกครั้ง แกรก...แกรก...แล้วเงียบ เหมือนรอคอย

จรดทรายหุบไม้เหลี่ยมที่เตรียมไว้ป้องกันตัวจากใต้เตียง ย่องไปที่ประตู ย่อตัวในท่าเตรียมพร้อม ค่อยๆ เอื้อมมือหมุนลูกบิดไม้ให้มิดเสียงแล้วดึงประตูเปิดอ้าทันที

มีเสียงหายใจดังพืด ร่างยาวดำเป็นมันปลาบกระโจนพรวดชนหน้าอกหญิงสาว เธอล้มหายไปกับข้างหลัง ร่างดำขึ้นคร่อมยอดดอก

ลั่นเป๊กลั่นเลียจมูก จรดทรายร้องเสียงหลง

“ว้าย หยุดนะ กุนเชียง...หยุด”

หมาดซ์ซุนด์หรือที่เรียกหมาไล่กรอก ตัวยาวกลม เอาจมูกยื่น
และลั่นญหน้าเจ้าของ ส่งเสียงดังๆ

“โอ้ย รู้แล้ว...รู้แล้วว่ารัก ไม่ต้องมาประจบ”

หมาอ้วนวิ่งจืดขึ้นเตียงอย่างรู้ทัน มันคงหนาว ปกติกุนเชียง
จะนอนเฝ้าหน้าต่าง เธอหยิบผ้าขนหนูมาห่มตัวให้ มันคงเบาๆ
อย่างมีความสุข

ตีสามครึ่ง หมาหลับแล้ว แต่คนยังไม่หลับ ภาพเด็กสาวหน้าซีด
แขวนอยู่บนช็อกกลายเป็นภาพหลอนวนเวียนในสมอง เธอตัดสินใจ
เอื้อมมือคว้าโทรศัพท์

ขณะที่มือแตะหูโทรศัพท์ จรดทรายต้องสะดุ้งสุดตัว เพราะ
เสียงกริ่งปล้นแผดแหลมระรัวสวนขึ้นมามีดคม กรีดผ่านแห่ง
ความเงียบของรัตติกาลขาดกระจุยในทันที สมองของเธอถูกปลุก
ให้ตื่นตัวเต็มที่ โทรศัพท์ยามวิกาลยอมไม่ธรรมดา

“รบกวนเรียนสายคุณจรดทรายครับ” เสียงทุ้มคั่นหู

“พี่อาทรเหรอ ทรายพูดเองค่ะ”

“ทราย ขอโทษที่รบกวน แต่เผลอ...เอ่อ...มีเรื่องที่บ้านหลบภัย”
เสียงจากปลายสายแสดงความกังวลจนจับได้

“มีอะไรหรือพี่ เพี้ยนๆไปไหมคะ”

ผู้พูดปลายสายถึงกับสะดุ้งด้วยความตกใจ “ใช่...ทรายรู้ได้
อย่างไร”

“ไม่รู้สิคะ คงลัทธิใจ” เธอไม่อยากอ้างอิงสิ่งฝัน

ความเงียบเข้าครอบงำจนนำอดีตมาก่อนที่อาทรจะกล่าวเสียงเบา

“ทนาย น้องเพ็ญผูกคอตายในห้องนอน ตอนนี้อำรวจกำลังจะมา”

โทรศัพท์หลุดมือ ชนลุกไม่รู้ตัว

โอ...ไม่!

ความตกใจแล่นจุกคอกอหอยจนพูดอะไรไม่ออก

เสียงแผ่วๆ ดังจากโทรศัพท์ที่พื้นพรม ดิ่งสติกกลับคืนมา

“ทนายจะไปเดี๋ยวนี้ค่ะ”

“เดี๋ยว ทนายอย่ามาเลย” โทรศัพท์ตัดสายดังแก๊ก ชายหนุ่ม
ปิดโทรศัพท์มือถือ ถอนใจเฮือก คิ้วขมวดเข้าหากัน นึกตำหนิตัวเอง
ที่โทร.ไปหาหญิงสาว ทำให้เธอกังวลโดยไม่จำเป็น คงเป็นเพราะ
ความเห็นแก่ตัว อยากให้หญิงสาวมาอยู่ใกล้ๆ อยากเห็นน้ำตา
รินจากตาคู่ใส บางทีเขาอาจมีโอกาสดำเนินรอยตามเธอบ้าง แต่คง
เป็นไปไม่ได้ยาก จรดทนายไม่ใช่ผู้หญิงธรรมดาอย่างที่สังคมชาย
เป็นใหญ่คาดหวัง

อาทรเดินวนไปมาอยู่หน้าหอพักบ้านจุกเงินซึ่งบัดนี้เปิดไฟสว่าง
เกือบทุกห้อง ผู้อาศัยซึ่งส่วนใหญ่เป็นหญิงวัยต่าง ๆ กำลังจับกลุ่ม
คุยกัน แม่บ้านร่างท้วมยืนมองชายคนเดียวในหอ

“เอาใจดีค่ะ อุ้มเธอไปนอนบนเตียงก่อนดีไหม” หญิงแม่บ้าน
ไม่ยอมเห็นร่างเขavnปลายเชือก มั่นทรมาน ไม่ว่าจะป็นหรือตาย

“ไม่ได้หรอกป้า ตามกฎหมายเราเคลื่อนย้ายศพโดยพลการไม่ได้
ต้องรอให้เจ้าหน้าที่ตำรวจมาดำเนินการ เขาต้องชันสูตรพลิกศพ
เพื่อหาสาเหตุการตายก่อน”

“โถ จะพลิกไปทำไมคะ ก็เห็นอยู่ว่าเขavnคอตาย เด็กปอหนึ่ง
ก็รู้”

“ตำรวจต้องดูให้แน่ใจครับ เพราะอาจมีการทำฆาตกรรมอำพราง บีบคอตายแล้วเอาศพมาแขวนที่หลัง”

“ถ้ามีคนทำอย่างว่าจริง บ้าว่าตำรวจก็ไม่มีทางรู้อยู่ดี” เธอแย้ง ประสาคนเรียนน้อย

“ตายก่อนแขวนหรือแขวนก่อนตาย พวกหมอเขามีวิธีตรวจ ครับบ้า ลักษณะกระดูกที่หัก หรือรอยแผลรอบคอก็มีความแตกต่างกัน”

ขณะนั้นเอง รถตำรวจเปิดไฟกะพริบก็แล่นเข้ามาในบริเวณ พร้อมรถป้อมติดตั้ง ตำรวจหนุ่มร่างสูงท่าทางอ่อนล้าเปิดประตูก้าว ลงจากรถ แต่เมื่อเข้าใกล้อาคาร เขาพลันยี่ด่างตรงไว้เชิง

ร้อยตำรวจตรี ธรินทร์ สุขไทยชนะภูมิ ร้อยเวรสถานีตำรวจ ดอนเมือง มีความคุ้นเคยกับบ้านหลังภัยของมูลนิธิอยู่บ้าง

“ใครแจ้งความเรื่องคนแขวนคอตายครับ” เขาหันมองรอบ ๆ สายตาที่ได้รับการฝึกฝนทำหน้าที่รวดเร็ว

“ผมเองครับ เชิญทางนี้” อาหารแสดงตัวและเดินนำไปยังที่เกิดเหตุทันที รู้สึกหงุดหงิดที่ตำรวจหนุ่มเดินเอื่อย ๆ ตามขึ้นไป

“คนตายไม่หนีไปไหน ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้” เขากล่าวเหมือนรู้ใจ “รายที่ห้าแล้วครับ คนฆ่าตัวตายในเขต สน.ดอนเมืองคีนี่” เขามอง กิริยาหงุดหงิดของอาหาร “ไม่รู้ทำไมคิดสั้นกันจัง สงสัยอาละพัญญา เศรษฐกิจ คิดเอาดีชาติใหม่”

“รายนี้ไม่ใช่หรอกครับ” ผู้เดินนำกล่าวห้วนๆ

เมื่อถึงหน้าห้องที่เปิดแฉ้มอยู่ ตำรวจหนุ่มเมียงมองแล้วพยักหน้า บอกทีมงานที่ติดตามให้เข้าไปปฏิบัติหน้าที่ ส่วนตัวเขาเองหันกลับมา สอบถามผู้พัก

“ใครเป็นผู้พบศพ”

“ฉันค่ะ” แม่บ้านตอบเสียงสั้น

“ฉันคือใครคะ” เขาทำเสียงล้อเลียน

“เป็นแม่บ้านที่นี่ค่ะ”

“ป่าเกี่ยวอะไรกับการตายครั้งนี้หรือเปล่า ทำไมจึงมาพบผู้ตายเป็นคนแรก ประตูปิดหรือเปิดอยู่ตอนที่เห็นศพ” เขาถามเป็นชุด ไม่จริงจังนัก

“เอ่อ...” เธอตกใจกับคำถาม

“ให้ผมเล่าดีกว่าครับ” อาหารช่วยสรุปเหตุการณ์ตั้งแต่เพ็ญนภา กลับจากศาล “หลังเหตุการณ์ตอนบ่ายเธอเครียดมาก อาสาสมัครของมูลนิธิชื่อจรรถทรายจึงนำเธอไปพบจิตแพทย์ และกลับมาที่พักตอนราวหนึ่งทุ่ม หลังจากกินอาหารแล้ว แม่บ้านก็จัดยาให้เธอตามแพทย์สั่ง...”

“ตอนนั้นเธอยังดูดีอยู่เลยคะ” แม่บ้านทบทวนความจำ “ฉันจัดยาให้เธอสามเม็ด เธอกินหมด แล้วนอนฟังหมอนบนเตียง ยังพูดกับฉันว่ายาคูณลงหมอดีจริง กินแล้วสบายใจขึ้นเยอะ

“ครั้นสักเที่ยงคืน มีคนข้างห้องได้ยินเธอลุกขึ้นค้นหาอะไรुकักัก พักหนึ่งมีเสียงเทปเบาๆ หลังจากนั้นก็เงียบไป

“จนตีสาม ฉันลุกมาเข้าห้องน้ำ พอมองมาที่เรือนพัก เห็นไฟในห้องหนูเพ็ญยังเปิดสว่าง นึกเป็นห่วง กลัวว่าแจะนอนไม่หลับ จึงเดินมาดู เพราะคุณจรรถทรายสั่งไว้ว่าให้ช่วยดูแลเป็นพิเศษ ฉันลองเรียก ไม่มีเสียงขานตอบ จึงลองผลักประตูห้องเข้าไป ก็เห็นแบบนี้ล่ะคะ”

แม่บ้านผู้อารีเบือนหน้าไปอีกทาง

“ทำไมป้าจึงคิดว่าเธอตายแล้วตอนที่มาพบ ทำไมจึงไม่ตัดเชือกช่วยเธอลงมาก่อน”

“คือ เอ่อ...ฉันเห็นเธอตาถลนลั่นจุกปาก...เลยคิดว่าตายแล้ว”

“เท่านั้นเองหรือ”

แม่บ้านตกใจ พุดไม่ออก อาหารต้องช่วย

“ปกติมูลนิธิจะมีเจ้าหน้าที่อาสาสมัครผลัดกันอยู่เวรคืนละหนึ่งคน คอยรับโทรศัพท์จากใครที่อาจต้องการความช่วยเหลือ คี้นี้เป็นเวรผมพอดี แม่บ้านเกร็งลั่นห่อ ผมวิ่งขึ้นมาดูก็พบว่าร่างน้องเพ็ญเย็นซีด หน้าเป็นสีม่วง ดูก็รู้ว่าตายแล้ว”

ร้อยตำรวจตรี ธรินทร์สวนคำ “โอเคเลย พวกคุณคิดว่าเด็กคนนี้ตายแล้ว แต่ถ้าพลาด หากว่าเด็กคนนี้นี้ยังไม่ตายตอนที่แม่บ้านมาพบ แล้วไม่มีใครช่วย ปล่อยให้แขวนห้อยอยู่อย่างนี้ ก็เท่ากับพวกคุณฆ่าเธอนะ” เขาจ้องหน้าทีละคน

ทุกคนเงียบกริบ

เมื่อไม่มีใครตอบ เขาก็หันกลับไปตรวจสถานที่เกิดเหตุอย่างใจเย็น สายตาตามกวาดดูทุกสิ่งและบันทึกข้อมูลรวดเร็ว ขณะที่เสมียนคดีช่วยบันทึกข้อมูลทั่วไป นายตำรวจร่างสูงก็สอบถามข้อมูลเพิ่มเติมจากผู้เกี่ยวข้องเป็นระยะ

หลังการหารือเงียบ ๆ ร้อยเวรหนุ่มก็ประกาศเสียงดังให้ได้ยินทั่วกัน

“คงไม่มีใครคัดค้านนะครับ กรณีนี้เป็นการฆ่าตัวตายธรรมดา โดยมีมูลเหตุจากความเครียด...”

“ฉันท่าน” เสียงดังจากนอกห้อง หญิงร่างระหงแหวกคนเข้ามา ร้อยตำรวจตรี ธรินทร์ต้องชะงักคำพูด เข้มมมองไม่สบอารมณ์ แต่

ใบหน้าที่งามโดยมิได้แต่งเติมก็เป็นประหนึ่งน้ำเย็นที่ราดรดอารมณ์ร้อนให้อ่อนลง มนุษย์ขึ้นชมเปลือกนอกเป็นอันดับแรก ผักชีจึงขายดี

“นี่คือคุณจรดทราย อาสาสมัครมูลนิธิซึ่งทำหน้าที่ดูแลพิณมาโดยตลอด” อาหารให้ข้อมูล

“สวัสดีครับ”

“ฉันไม่เชื่อว่าพิณจะฆ่าตัวตาย” จรดทรายพูดเสียงเครียด น้ำตาลอวบอ่ำ อาหารมองด้วยความเป็นห่วง

“เป็นไปได้ไหมคะว่าอาจเป็นฆาตกรรมอำพราง”

ร้อยเวรร่างใหญ่กลั่นยิ้ม “ช่างคิดจริงนะคุณ ใคร ทำไม ผมยังคิดไม่ไกลขนาดนั้นหรอกครับ คุณมีหลักฐานสนับสนุนความคิดไหมล่ะ”

“หลังจากพบจิตแพทย์ นื่องพิณสบายใจขึ้นมาก แม้แต่หมอ ยังออกปากว่าเธอไม่มีทางคิดสั้น ก่อนฉันจะแยกกลับเมื่อคืน เธอยังถามว่าขึ้นศาลครั้งต่อไปเมื่อไร คนอย่างนี้หรือคะที่จะฆ่าตัวตาย”

“เท่าที่ผมมีประสบการณ์นะครับ คุณ...เอ่อ...จรดทราย” เขาแก้มจ้ำจื่อไม่ได้เพื่อลดความสำคัญของคู่สนทนา “คนที่คิดฆ่าตัวตายมักมีอาการผั่นผวน เอาแน่ไม่ได้ ถ้าอะไรกระตุ้นในจังหวะที่เหมาะสม ความรู้สึกอยากฆ่าตัวตายอาจกลับมาอีก อันที่จริงคนในภาวนี้ควรได้รับการดูแลโดยใกล้ชิด ไม่น่าทิ้งให้อยู่ตามลำพัง” แม้จะพูดอย่างมีเหตุผล เนื้อหาก็ก็น่าทึ่งนัก

“พิณมาเป็นพยานสำคัญเพียงปากเดียว อาจมีคนคิดฆ่ารัดคอแล้วเอาศพแขวนอำพราง...”

“คงไม่ถึงขนาดนั้นหรอกครับ คุณผู้หญิง” ตำรวจหนุ่มเห็น

เป็นชั้น “พ่อของเธอก็อยู่ในคุก จะออกมาฆ่าลูกย่อมเป็นไปได้ ยกเว้นในหนังสือจำพวก -” เขาชะงักคำพูด ยิ้มกวนประสาธ ไม่สนใจ สายตาโกรธ

“คืนนี้ผมเจอมาแล้วห้าศพ เอ้อ...” เขาถอนใจ “แต่ผมก็ยินดี รับฟังคำพูดที่สมเหตุสมผลและเป็นไปได้นะ” เขามองจรดทรายยิ้มๆ แต่ครั้นหันไปสั่งงาน เขากลับขมวดคิ้ว สั่งลูกน้องเก็บยาที่หัวเตียง ไปด้วย และเดินไปชะโงกที่หน้าต่างอย่างใช้ความคิด

จนเมื่อตำรวจกลับไปแล้ว จรดทรายก็ยังยืนซึมอยู่ในห้อง โดยมีอาหารเย็นมองด้วยความเป็นห่วง เขาต้องหลบออกมาเพราะคำขอ “ทรายอยากอยู่ตามลำพังค่ะ”

จรดทรายทรุดตัวนั่งที่เตียง พยายามสะอื้นเบาๆ ไม่ให้ใครได้ยิน รู้สึกไม่ผิดอะไรกับน้องแท้ๆ ตายจาก เพราะทั้งสองผูกพันกันตั้งแต่วันแรกพบ สามเดือนที่รู้จักกันทำให้เธอเห็นธาตุแท้ที่แข็งแกร่งในตัวเพี้ยนๆ จึงยากจะเชื่อว่าเด็กสาวคิดฆ่าตัวตายตามข้อสรุปของตำรวจ แต่เธอก็ไม่มีหลักฐานโต้แย้ง

จรดทรายพยายามกำจัดความเศร้าออกจากใจ มองดูกิ่งก้ามปูที่ทอดยาวจากริมรั้วมาจรดหน้าต่าง ถ้ามีใครคิดจะปีนเข้ามาย่อมเป็นไปได้

เธอลุกขึ้นรื้อลิ้นชัก หาจดหมายหรือบันทึกที่อาจเป็นประโยชน์ นี่ไง! ไดอะรี่เล่มเล็ก ลายมือเป็นระเบียบบอกนิสัยเจ้าของ เพี้ยนๆ บันทึกรักความในใจตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาอยู่บ้านลูกหนี้

บรรทัดสุดท้ายเพิ่งเขียนเมื่อคืนนี้ตอนตีสอง! จรดทรายอ่านด้วยความตื่นตัน

“ฉันสบายใจขึ้นมาก ฉันต้องกล้าหาญเหมือนพี่จรดทราย...

ครั้งต่อไปฉันขอสัญญาว่าจะยื่นเผชิญหน้ากับทุกคน...พ่อจำ ให้อภัยลูกด้วย พ่อผิด ไม่รักษาคำพูด พ่อต้องรับโทษ”

จรดทรายตัวสั้นเต็ม เห็นชัดว่าเด็กสาวไม่มีความคิดฆ่าตัวตายในสมอง

มีอะไรบางอย่างไม่ชอบมาพากล

จรดทรายเดินวนไปมาในห้อง ซีฟจอร์ที่ขมบิบบิดตัวดังตบเตือนว่าอาการปวดหัวข้างเดียวกำลังจะมาเยือน เธอสูดหายใจยาว ทบทวนภาพเมื่อมองเห็นศพครั้งแรก ตอนนั้นเธอรีบเบือนหน้าหนี แต่ก็ยังรู้สึกถึงความผิดปกติ

หญิงสาวหมดคิว มีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง คล้ายภาพขอทานถือกะลาทองคำ

และหลังจากรื้อค้นทุกอย่างในห้อง เธอยังคงงง รู้สึกถึงความผิดปกติ ประหนึ่งภาพจิ๊กซอร์ที่มีรูแหว่ง

เธอพยายามถามตัวเองว่ามีอะไรผิดปกติ แต่คิดไม่ออก

ชีวิตในวงจรธรรมชาติ เรียบง่าย สมดุล และเกื้อกูลกัน
ตรงข้ามกับชีวิตผู้คนในเมืองหลวงที่ยังคงดำเนินต่อไปอย่างเร่งรีบ
ลึกลับ แ่่งแย้งซึ่งตืออย่างเห็นได้ชัด
ทุกคนถูกโยนโยวได้ด้วยพันธะที่คล้ายเปราะบาง
แต่กลับไม่มีใครสะบัดหลุด
สังคมได้สร้างเตาหลอมที่ทำหน้าที่ผลิตคนแบบเดียว
แบบที่สังคมต้องการ แ่นว่ ชัยน ทะยานอยาก ปราบณาความสำเร็จ
และใช้ทรัพย์เป็นเครื่องหมายแสดงความสำเร็จ
รวยอยู่บน จนอยู่ล่าง ใครไม่ยึดถือเช่นนี้คือขบถ

แต่ไม่ใช่เพราะความทะยานอยากเช่นนั้นหรอกหรือ
ที่ทำให้เจ้าเหี่ยวชราได้แลเห็นภาพชายหญิงกระโดดตึก
ภาพขับรถชนแล้วหนี ภาพปล้นฆ่าชิงทรัพย์
ซึ่งล้วนเป็นผลจากแรงปรารถนาอันแน่วแน่ว่าจะนำความสำเร็จมาสู่ตน
ข้างเป็นความทะยานอยากที่ไร้ประโยชน์
เพราะทุกชีวิตล้วนมุ่งสู่...จิตกาธาน

มหาวิทยาลัยสุโขทัย

ISBN 978-616-18-5090-6

9 786161 850906

กลองอ่า

Cover Design: Nuchcha Praphin

335 บาท